

РЕШЕНИЕ

№ 10937

гр. София, 19.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 23.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **12311** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във вр. с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Ж. С. /J. S., гражданин на Л., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], чрез процесуалния си представител адв. П. К., срещу Заповед рег.№ 513з-13062 от 05.11.2025г., с който му е отказано предоставяне правото на продължително пребиваване издаване в Република България по заявление с вх.№ 103885/20.10.2025г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателят посочва, че е приложил всички изискуеми документи към заявлението си по чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, вкл. декларация за адрес, който е приет от административния орган при предходно заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване. Сочи, че неправилно е прието, че след като при извършена проверка на този адрес на 28.10.2025г. , жалбоподателят и съпругата му не живеят там. В жалбата се излагат твърдения, че семейството е сключило договор за наем на жилище и в декларацията е посочен именно този адрес. Освен това се посочва и обстоятелството, че семейството е закупило имоти в Б. и Слънчев бряг и често пътували натам.

Оспорва се възможността непребиваването на молителя на адреса да се установи чрез една единствена проверка на посочения адрес, без да се вземе предвид и обясненията на наемодателката на семейството, че Ж. С. и съпругата му са по това време в [населено място]. Излагат се пространни съображения за противоречие на заповедта с целта на закона и с КЗПЧОС.

Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ. Претендират разноси само за заплатената държавна такса.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР, редовно уведомен, не изпраща представител в с.з. Депозира писмено становище, в което оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят е подала заявление вх. № 103885 от 20.10.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал.1, т.13 от ЗЧРБ – като член на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, както и на чужденец, получил международна закрила - когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. Към заявлението са приложени следните документи: копие от разрешение за продължително пребиваване № RA0667926, валидно до 04.11.2025г., копие от международен паспорт на страница със снимка на паспорт № RL4203506, валиден до 12.11.2027г. и положен печат за влизане в Република България, копие от виза №[ЕИК], копие от разрешение за пребиваване на СААБ Т.- съпруга на жалбоподателя № RA0397138, валидно до 04.11.2025г., удостоверение за брак, декларация за адрес: [населено място], ул. „Проф. Х. Вакарелски № 10, ет.2, ап.4, нотариален акт и декларация от собственика на жилището, посочено като адрес за пребиваване, банково извлечение на сметка, издадено на 15.10.2025г. от INTERNATIONAL A. B., полица за медицинска застраховка валидна до 02.02.3036 г.

Установява се от Докладна записка рег. № 513р-14842 от 29.10.2025 г. на Мл. ПИ в група „А.“ на сектор „Незаконно миграция“ към отдел „Миграция“ – СДВР, че на 28.10.2025г., съвместно с Ст. полицаи Н. Б. извършили проверка на адрес в [населено място], ул. „Проф. Х. Вакарелски № 10, ет.2, ап.4. На място на адреса не бил установен жалбоподателя, съпругата му, както и съседи. След проведен разговор с жалбоподателя по телефона, същия заявил, че живее в [населено място]. Проведен е разговор по телефона и с Д. маркова- собственик на жилището, която заявила, че семейството живее и работи в [населено място] и когато са в [населено място] пребивават при нея.

Изготвено е Становище рег. № 513р-117302 от 04.11.2025 г. на ПИ в 02 ГР. АОЧ- СЗМ-ОМ-СДВР, с което е направено предложение за отказ по заявление вх. № 103885 от 20.10.2025г. Мотивите за това са констатациите от проверката на адреса на 28.10.2025г. В допълнение, са извършени справки в информационните масиви на МВР, ползвани от отдел „Миграция“-СДВР, при които е установено, че Ж. С. през предходната няма регистрирани пътувания и към 03.11.2025г. се намира на територията на страната. От подаване на заявлението 20.10.2025г. до извършване на проверката, чуждия гражданин не се е установил на заявения адрес на пребиваване, поради което е формиран извод, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни.

Издадена е оспорената Заповед № 513з-13062 от 05.11.2025 г. на ЗА началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която на основание чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен орган - ЗА началник на отдел "Миграция" - СДВР в съответствие с правомощията, делегирани му със Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021г. (л.69 и) на директора на СДВР, издадена на основание чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ, и по силата на Заповед № 513з-5977 от 19.05.2025 г. на директора на СДВР, с която С. Т. С. е оправомощен да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ – СДВР (л.71).

Доводът на жалбоподателя за липса на мотиви е неоснователен.

Мотивите на заповедта следва да се считат за допълнени и с тези на Становище рег. № 513р-117302 от 04.11.2025 г. на ПИ в 02 ГР. АОЧ- СЗМ-ОМ-СДВР с оглед направеното позоваване в нея и съобразно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС. Като правно основание за отказа е посочен чл.10, ал.1, т.23, предл. 2 от ЗЧРБ – чуждият гражданин е декларирал неверни данни. От фактическа страна, в становището и заповедта са описани идентични обстоятелства – чуждият гражданин не живее на адреса, което е показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни. Противно на твърденията в жалбата, съдът приема, че така изложените мотиви съответстват на изискването по чл.59, ал.2, т.4 от АПК.

Независимо от изложеното, отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл.146, т.3-5 от АПК.

Съгласно чл.24, ал.2 от ЗБРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване, достатъчни средства за издръжка, без да прибегват до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване. Спорът в случая е относно наличието на „осигурено жилище“. Според константната съдебна практика нито в ЗЧРБ, нито в ППЗЧРБ има изискване чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, който е посочил в заявлението и на който има осигурено жилище. Достатъчно е към момента на получаване на разрешението той да разполага с реална възможност и да има годно правно основание да обитава жилището, за осигуряването, на което е представил доказателства. Изискването на „осигурено жилище“ по смисъла на чл.24, ал.2 от ЗЧРБ налагат проверка дали към момента на получаване на разрешението лицето има реалната възможност и годно правно основание да обитава жилището, за което представя доказателства. В този смисъл са Решение № 381 от 13.01.2016 г. по адм. д. № 8828/2015 г., VII отд. на ВАС, Решение № 3054 от 09.03.2021 г. по адм. д. № 928/2021 г., IV отд. на ВАС, Решение № 3036 от 24.03.2025 г. по адм. д. № 6599/2024 г., III отд. на ВАС, Решение № 5074 от 15.05.2025 г. по адм. д. № 10086/2024 г., III отд. на ВАС и др.

Към заявлението е приложена декларация с нотариална заверка на подписа на Д. С. М., ЕГН [ЕГН], според която жилището в [населено място], ул. „Проф. Х. Вакарелски № 10, ет.2, ап.4, е нейна собственост, видно и от приложен по делото нотариален акт № 37, т. II, рег. № 4068, н.д. № 418 от 03.12.1999г.

Освен това в хода на делото е приложен и нотариален акт № 6, том V, рег. № 16712, дело № 660 от 29.11.2019г., видно от който съпругата на жалбоподателят Т. Сааб е закупила апартамент в [населено място], [жк], [улица].

В хода на делото е разпитана като свидетел Д. С. М., която заявява, че познава жалбоподателя повече от една година, а жена му от преди това и същите живеят на посочения от нея в декларацията адрес продължително. От време на време ходят до [населено място], където имат жилище, отдадено под наем на трето лице. Според св. М., семейството много пътува, но преимуществено живеят на нейния адрес в [населено място]. Заявява още, че при обаждане по телефона от служители на отдел "Миграция" не е казвала, че жалбоподателят и съпругата му живеят и работят в [населено място].

Съдът кредитира показанията на свидетеля като житейски логични и съответни на писмените доказателства по делото. Не е спорно, че жалбоподателят е подала заявление на основание чл.24, ал.1, т.13 от ЗЧРБ – като член на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, в случая по чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, което обстоятелство е служебно известно на административния орган.

Не на последно място, служители на ОМ-СДВР са направили проверка в информационните масиви на МВР, при която са установили, че Ж. С. през предходната няма регистрирани пътувания и към 03.11.2025г. се намира на територията на страната.

При посещението си на 28.10.2025 г. служителите на ОМ-СДВР, когато не са установили никой на адреса, не са се възползвали от възможността да посетят жилището повторно и то след покана по телефона от св. М., където са установяват вещи на заявителя и неговото семейство.

При тези данни по делото според съда е дължим извод, че в нарушение на задълженията си по чл.34, ал.3 и чл.35 от АПК служителите на ОМ-СДВР не са се възползвали от всички процедурни възможности, които по чл.39 от АПК са изключително широко дефинирани, за събиране на доказателства относно релевантните по чл.24, ал.2 от ЗЧРБ обстоятелства, конкретно относно спорното наличие на „осигурено жилище“. Проверката за наличие на такова не включва единствено посещение, и то еднократно, на заявения адрес, но и събиране на всички допустими и относими доказателства. С липсата на проверка в жилището за наличие на лични вещи, с разрешение на собственика му, или с неуведомяването му, а поради това и с несъбирането на други доказателства относно наличие на реална възможност и годно правно основание за обитаване на жилището, случаят е останал неизяснен от фактическа страна – допуснато съществено процесуално нарушение – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.3 от АПК.

В противовес на приетото от административния орган, приложените към жалбата до съда писмени доказателства убедително и безпротиворечиво установяват връзка на цялото семейство с декларирания административен адрес, където семейството не е длъжно да пребивава постоянно. Тази връзка е доказана чрез предоставеното на съпругата на жалбоподателя разрешение за продължително пребиваване. В случая служителите на ОМ-СДВР са имали възможност след телефонен разговор със собственичката на жилището, да посетят същото и да извършат физическа проверка респ. установят наличието на вещи на семейството, а не да се доверяват на нейните показания безусловно. Ето защо не може да се приеме, че семейството на Ж. С. няма „осигурено жилище“, още по-малко, че е предоставила неверни данни при кандидатстването си за продължително пребиваване. Съобразно общото разпределение на доказателствената тежест в процеса по чл.170, ал.1 от АПК административният орган следва да установи фактическите основания, посочени в отказа, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. При недоказване на предоставянето на неверни данни относно наличието на „осигурено жилище“ е дължима отмяна на отказа и поради неговата материална незаконосъобразност – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

По изложените съображения оспорената заповед, като постановена при неправилно приложение

на материалния закон, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена. При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателят следва да бъдат присъдени разноски в размер на 5,11 Евро за държавна такса. Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 7-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Ж. С. /J. S., гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], чрез процесуалния си представител адв. П. К., Заповед рег.№ 513з-13062 от 05.11.2025г., с който му е отказано предоставяне правото на продължително пребиваване издаване в Република България по заявление с вх.№ 103885/20.10.2025г.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по заявление вх. № 103885/20.10.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал.1, т.13 от ЗЧРБ на Ж. С. /J. S., гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН].

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ – МВР да заплати на Ж. С. /J. S., гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН] сумата в размер на 5,11 евро разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: